

26 Jirka a cert

Dušek Tomáš

calibre 0.9.6

Jirka a čert

Tomáš Dušek

S panem Alexandrem, z předchozího příběhu jsem se setkal několikrát. Je velice sečtělý a světaznalý. Poradil mi zajímavé věci ohledně psacích potřeb.

Jednou, zrovna mi něco opravoval na inkoustovém peru, v počítači zazněla písnička od Rangers. Jmenovala se Jirka a čert.

Tomu kdo ji nezná, osvětlím. Jirka byl nejlepší hráč na housle v okolí, a vsadil se s čertem o duši, že bude hrát lépe než ďábel. To se mu povedlo a Jirka vyhrál zlaté housle.

Přestože písnička zněla hodně potichu, nepouštím to v krámě nahlas, abych neurazil případné návštěvníky z OSY, tak pan Alexander zpozorněl.

„Hezká písnička?“ Zeptal jsem se.

„Hezká je.“ Potvrdil mi.

„Čert prohrál duši s Jirkou.“ Vysvětlil jsem mu.

„Já vím.“ Usmál se pan Alexander. „Ale neprohrál. Čert se nechal porazit.“

Zamyslel jsem se.

„Nechal se porazit?“ Nedalo mi to.

„Jistě. Co by čert dostal za výhru? Jen cár papíru.“

„Myslel jsem...“

„Ale.“ Přerušil mě. „Jirka byl nejlepší hráč na housle v okolí. Jeho písničky

dělaly lidem radost. Dokázaly utěšit v bolu, rozveselit, zahrát tak, že lidem šla práce hned od ruky. Lidé ho v okolí ctili a milovali. Byl to veselý chlapík.

Pak přišla ta sázka. Jirka vyhrál a dostal zlaté housle. Obrovské bohatství. Neuměl se s tím vyrovnat.

Zpsychnul.

Přestal hrát a začal utrácet. Prohýřil veškeré zlato s děvkami a propil ho v hospodě. Než se rok s rokem sešel, z Jirky byla troska. Své housle někde zapomněl, prsty mu zkroutilo revma, jak spával v mrazu ve škarpách. A to byl jeho konec.

Svoji duši by potom prodal za láhev kořalky. Ale čert ani neměl zájem.“

„Neměl zájem o jeho duši?“ Užasl jsem.

„Ne. Tady šlo o něco jiného.“

„A o co?“

„O co?“ Položil násadku pera na stůl. „Lidi v tom kraji byli moc spokojení. A spokojení lidi nedělají zlé věci. Pro to ta sázka. Jirka musel z toho kraje zmizet.“

Zamyslel jsem se.

Ve svých mladých létech jsem dělal různá zaměstnání. Mezi jiným jsem i roznášel pivo v hospodě na Ztracené Vartě, v Libni.

Jednou jsem jel na vandr a v té hospodě jsem se stavoval pro kytaru, kterou mi tam donesl kamarád. Když jsem s kytarou vycházel z kuchyně, natáhly se ke mně špinavé ruce.

U dveří kuchyně sedával jeden z takových pobudů, špína, chlást co někde vyžebal, pivo cumlal několik hodin a pak ho platil v desetičkách.

Nechtělo se mi mu kytaru dávat do těch jeho pařátů, ale měl ty ruce natažené tak zoufale, že jsem neodolal a kytaru mu podal.

Lehce ji přelítl pohledem, pak projel struny, doladil a spustil tak krásnou a složitou melodii, že jsem zůstal stát pomalu v pozoru. Až později jsem zjistil, že se ta skladba jmenuje Cavatina. (Kdo chce, najde si ji na YouTube).

Celá hospoda páté cenové kategorie ztichla a zaposlouchala se.

Dohrál, vrátil mi kytaru a zase se sklonil nad svým pultem.

Hospoda byla stále úplně ztichlá.

„Kde jste se to naučil?“ Zeptal jsem se ho.

„Na konzervatoři.“ Zabuřel a dál si mě nevšímal.

Už si nepamatuju, jak se ten člověk jmenoval, možná jsem ani jeho jméno nikdy neznal, ale v tu chvíli jsem si ho tak nějak spojil s tím Jirkou.

Zvedl jsem oči. Pan Alexandr mě sledoval, jako by mi četl myšlenky.

„Ale ano. Tohle se děje stále.“ Ujistil mě. „Dáblovi nejde o jednotlivce, ale o celý svět. Proto lidé, kteří dělají ostatním radost, musí zmizet. Musí se vrátit do stáda smutných, zahořklých a zoufalých.“ Pan Alexandr se sklonil nad dalším kouskem pera.

„Ale...“

„Nebudeme už o tom mluvit.“ Mávl rukou, ve které držel hrot pera. „Dokud bude na světě závist, chtíč, touha po majetku, lakota, tak s tím nic neuděláte.“

„Proč jste řekl: neuděláte? Proč jste neřekl: neuděláme.“

„Protože já nemám vůbec žádný zájem s tím něco dělat.“ Položil opravené pero na pult.

Sledoval jsem pero, jak leží na pultě.

„Děkuji.“ Poděkoval jsem za opravu. „Co jsem dlužen?“

„Nic. Nebo... Víte co?... Pusťte mi prosím ještě jednou tu písničku o tom Jirkovi a čertu. O tom, jak ten čert prohrál.“

201204041312